

TÄHTIEN OHJATESSA

Pekka Ervastian esitelmä 20.3.1927

„Tähtien ohjateissa“ on annettu nimeksi tälle tämänpäiväiselle esitelmälle, mutta, niinkuin kaikki ne, jotka viime sunnuntaina olivat täällä, voivat ymmärtää, aikomukseni ei suinkaan ole puhua mistään erikoisesti astrologisesta aiheesta, en aijo esittää näkökohtia astrologian suhteen. Se ei ole minulle teknillisesti niin tunnettu ala, vaan tarkoitukseni on jatkaa viime sunnuntaista esitelmää, puhua siitä aikakaudesta, joka on loppumassa, ehkä jo loppunut, ja siitä uudesta ajasta, joka pian alkaa tai paremmin sanoen jo alkanut, vaikka me tällä hetkellä vielä elämme n.s. murrosajassa. Mutta juuri sentähden, että elämme murrosajassa ja seisomme kuin kahden tien yhtymäpaikassa, me saatamme hyvällä syyllä heittää katseemme taaksepäin sekä eteenpäin ymmärtäen, mitä on ollut ja aavistaen, mitä tulee olemaan. Niinhän olemme tehneet monessa esitelmässä jo, oikeastaan tämä on ollut aiheena koko luentokauden, ja tänään olisi aikomukseni viitata muutamiiin analogioihin.

Analogiahan on vastaavaisuuden laki, ja te tiedätte, että kaikessa salatieteessä, okkultisessa tutkimuksessa, pannaan erikoisesti painoa tähän analogian lakiin, sentähden, että on kymmenientuhansien vuosien aikana huomattu, että se tässä maailmankaikkeudessa pitää ehdottomasti paikkansa. Se on niitä ehdottoman varmoja lakeja, jotka pitävät paikkansa ja joille okkultismi panee paljon painoa. Toinen sellainen laki on aikakautisuuden laki, tuo että kaikki ilmenneessä kosmoksessa tapahtuu aina ajanjaksoissa, sykkeleissä, että samat asiat tulevat aina määrätyn ajan kuluttua, seuraavat säännöllisesti toisiaan. Sentähden se laki on okkultistien mielestä erittäin pätevä laki ilmenneessä kosmoksessa. Ja samanlainen pätevä laki, vaikka ei tietysti niin tunnettu julkisesti, on seitsemän vuorokauden laki. Niihin en tänäpäivänä syvenny, mainitsin vain tässä johdannossa.

Tänään tahdon kääntää teidän huomionne muutamiin tämmöisiin analogioihin, ja sitä varten muistutan mieleenne, kuinka Vanhassa Testamentissa profeetta Hesekiel puhuu eräästä näystä. Hän kertoo, kuinka hänelle avautui taivaat, ja hän näki neljä hyvin ihmeellistä eläintä, keruubia, neljässä ilmansuunnassa. Yhdellä niistä oli kotkan kasvot, toisella enkelin, kolmannella härän ja neljännellä leijonan kasvot. Profeetta Hesekiel panee suurta painoa niille näyille. Ja te muistatte, että meillä on Uudessa Testamentissa Johanneksen Ilmestyskirjassa samat näyt, siinä Johannes näkee nuo samat peloittavat kasvot. Niissä näyissä on analogiaa. Ja sitten te muistatte vanhan egyptiläisen sfiksin, jonka kuva on meille kaikille tuttu. Se esittää merkillistä eläintä, olentoa, jolla on ihmisen pää, sitten siivet, niinkuin kotkalla ja ruumis niinkuin leijonalla tai härällä, usein voi nähdä niitä molempia sen ruumiissa. Tuo sfinksi on siis tavallinen egyptiläinen kuvapatsas, joka muistuttaa selvästi sekä Hesekielin että Johanneksen näkyä. Ja jos muistamme vielä yhden asian, niin huomaamme, kuinka analogia pitää paikkansa senkin suhteen. Meilläkin voi nähdä vanhoissa raamatuissa, mutta ennen kaikkea on katolisessa kirkossa hyväksytty tunnusmerkki Uudessa Testamentissa, että näitä evankelistoja eroitetaan toisistaan näillä tunnusmerkeillä. Jos teillä on vanha Raamattu, niin siinä voi olla nämä evankelistat kuvattuina symbolisina merkkeinä. Evankelista Matheuksen merkinä on lapsen eli enkelin kasvot, evankelista Markuksen vertauskuvana on leijonan pää, evankelista Luukaksen merkinä on härkä tai härän pää ja evankelista Johanneksen merkinä on kotka. Siis meillä on taas nuo neljä samaa symbolia: ihminen, leijona, härkä ja kotka. Ne ovat arvatenkin tässä evankelistain merkinnässä saatu Johanneksen tai Hesekielin näystä. Mutta se, mikä meitä erikoisesti huvittaa, on, että vanha egyptiläinen sfinksi on kokoonpantu samoista symboleista. Tämä siis viittaa seikkaan, joka on yleispätevä, joka ei koske ainoastaan Raamatun asioita, vaan yleisinhimillistä, kosmillista asiaa.

Jos nyt piirrämme eläinradan eli zodiakin merkit oikeassa järjestyksessä alkaen Oinaasta, niin saamme tällöisen kuvion

Kun nyt katselemme näitä eläinradan merkkejä ja muistamme sfinksiä ja evankelistoja, niin muistamme, että yksi näistä evankelistoista on Markus, jolla on leijonan merkki. Evankelista Luukaksella oli härän merkki, Johanneksella oli kotkan ja Matheuksella ihmisen merkki. Kun nyt katsomme tätä zodiaakkia, niin huomaamme, että siinä on leijonan ja härän merkki. Nyt kysymme: onko siinä kotka ja ihminen? Silloin saamme heti kuulla, että jokainen astrologi tietää, että skorpioni on sama kuin kotka. Siis saamme, että eläinradassa on myös Johanneksen merkki, joka on kotka. Sitten ihmettelemme, eikö siinä ole ihmisen, enkelin merkkiä. Silloin saamme astrologeilta kuulla, että ihmisen merkki on Vesimies. Vesimiehen merkki kuvataan aalloilla, mutta se tarkoittaa miestä, joka kaataa vettä ruukusta. Koska Matheuksella on ihmisen, enkelin kasvot symbolina, niin saamme, että Matheus joutuu Vesimiehen kohdalle.

Kun nyt katsomme koko tätä kuviota, näemme, että evankelistat ovat järjestetyt joka ilmansuuntaan, ristin muotoon. Samalla tavalla Hesekielin ja Johanneksen näyissä oli nuo neljä olentoa neljässä ilmansuunnassa, hallitsivat neljää ilmansuuntaa. Sfinksi vanhassa Egyptissä saattoi kuvata kosmista seikkaa: tietysti se saattoi kuvata muutakin, sillä on seitsemän avainta. Johannes ja Hesekiel tahtoivat ilmaista näillä näyillään suurta kosmista asiaa. Ja analogia asettaa evankelistat näihin neljään ilmansuuntaan.

Nyt voimme hyvällä syyllä kysyä, koska eläinradan merkkejä on 12, olisiko niillä mitään suhdetta 12:een apostoliin.

Luku 12 esiintyy monessa tärkeässä tapauksessa uskonnon historiassa. Evankelistoilla on siis jotain tekemistä näiden merkkien kanssa. Kaikkihan näistä eivät olleet apostoleita, nim. Luukas ja Markus eivät olleet. En nyt puhu siitä, kuka on nämä evankeliumit kirjoittanut, vaan puhun näistä symboleista. Markuksen evankeliumi kertoo vanhojen traditionien mukaan, mitä apostoli Pietari oli puhunut: Pietari on pitänyt esitelmiä ja Markus on niiden nojalla kirjoittanut evankeliumin. Meillä ei ole alkuperäisiä evankeliumeja, eivätkä ne evankeliumit itse väitä olevansa näiden kirjoittamia, esim. Matheuksen evankeliumi on evankeliumi Matheuksen mukaan. Traditio kertoo, että Markus kirjoitti muistiin apostoli Pietarin esitelmiä. Silloin ei ollut pikakirjoitusta, ei painokoneita, silloin täytyi ihmisten puheet säilyttää muistissa ja lyhyissä muistiinpanoissa, ja ne ovat kauniit juuri sen nojalla, että ovat niin lyhyitä, täysipainoisesti esitettyjä.

Koska Markus siis on jollakin tavalla tekemisissä Pietarin kanssa, jollakin tavalla symbolisoi Pietaria, voimme tähän tauluun merkitä Pietarin Markuksen kohdalle. Sitten katsomme, saisimmeko toiset apostolit järjestymään tähän. Silloin on yksinkertaisin tapa ottaa apostolien luettelo Luukkaan evankeliumista: Hän luettelee apostolit parittain. Ensin mainitsee hän Simon Pietarin ja Andreaksen. Koettakaamme nyt asettaa nämä samassa järjestyksessä tuohon tauluun. Pietarihan on jo Markuksen paikalla, Andreas joutuu siis seuraavalle kohdalle. Sitten Luukas mainitsee Jakobin ja Johanneksen. Jakob tulee va'an kohdalle ja Johannes meillä on jo ennestään. Sitten hän mainitsee Filippuksen ja Bartelemeuksen. Ne tulevat sitten seuraavien merkkien kohdalle. Sitten seuraa Matheus ja Tuomas. Matheus meillä on jo Vesimiehen kohdalla, Tuomas tulee siis Kalojen kohdalle. Sitten Luukas mainitsee Jakob nuoremman ja Simon Kiivailijan sekä Juudaan, Jakobin pojan ja Juudas Iskariotin, joka oli viimeinen apostoli. Nämä järjestyvät aivan Luukkaan luettelon mukaan tähän eläinrataan.

Tämä on siis itse asiassa huomattava yhteensattuma, analogia. Ja jotta me näkisimme siinä jotain muuta, kuin tällöisen ulkonaisen yhteensattuman, niin voimme vähän tutkia tätä asiaa. Sitä voi tutkia monella tavalla ja monelta suunnalta, mutta minä huomautan eräästä seikasta. Olemme tässä puhuneet siitä, kuinka me nyt olemme eläneet kevättasauspisteen siirtymisen nojalla Kalojen merkissä ja juuri siirtyneet Vesimiehen merkkiin. Viime sunnuntaina oli puhetta siitä ajasta, jolloin tuo siirtymien on voinut tapahtua. Me emme tällä hetkellä luultavasti enää elä Kalojen merkissä, vaan olemme siirtyneet Vesimiehen merkkiin.

Jos nyt heitämme silmäyksen tähän taulukkoon, teemme sen huomion, että Kalojen merkissä on apostoli Tuomas ja Vesimiehen merkissä apostoli ja evankelista Matheus. Tämä antaa meille ajatuksen aiheesta. Kun ajattelemme, tuntuu meistä heti, ettei tässä olekaan kysymyksessä mikään sattuma, vaan erittäin viisas ohjaus meille ihmisille. Kun Jeesus Kristuksen vaikutus alkoi maailmassa, alkoi se luonnollisesti Kalojen merkissä, Kalojen merkin hallitessa, ja silloin on myöskin jostain syytä apostoli Tuomas Kalojen merkin edustaja, representantti. Ja samalla tavalla, kuin Jeesuksen Kristuksen vaikutus jatkuu Vesimiehen merkissä, niin sen merkin vertauskuvana, edustajana on apostoli ja evankelista Tuomas.

Ajatelkaamme vain sitä kristillistä aikaa, jota on vietetty Kalojen merkissä. Se oli Jeesuksen Kristuksen oma merkki, jossa tuo salaperäinen planeetta Neptunus on hallinnut. Neptunus on erittäin salaperäinen sentähden, kun kaikki salatieteilijät, okkultistit, toisinsanoen tietäjät, ovat yhtä mieltä siitä, että Neptunus ei kuulu meidän aurinkokuntaamme. Tietysti meidän astronomimme ovat löytäneet Neptunuksen joitakin aikoja sitten ja suuresti iloinneet löydöstään huomattessaan, kuinka se kiertää meidän aurinkoamme. Herschel keksi sen ensin. Löysi v. 1781 Uranuksen. Neptunuksen löysi vasta v. 1846 J. G. Galle. Sitä ennen J. G. Adams ja   olivat laskeneet oikein Neptunuksen

paikan sen Uranuksen liikkeeseen aiheuttaman ----- pohjalle. Neptunus ei kuitenkaan Salaisen Opin mukaan kuulu meidän aurinkokuntaamme, vaan on salaperäinen, suurenmoinen vieras, suuri olento, jonka symbolina on Neptunus ja joka on tullut seuraamaan meidän aurinkokuntamme kehitystä, vaikuttamaan sen kehitykseen. Tämä planeettahenki, jumal'olento, on tullut tänne juuri Jeesusta Kristusta, Hänen työtään auttamaan. Ja se tapahtui oikealla ajalla, silloin, kun Kalojen merkki hallitsi taivaalla. Ja ne kosmilliset voimat, jota Neptunus edustaa, ovat syvä ja korkea rakkaus, jumalallinen rakkaus, joka samalla on kaikista korkein ja luonnollisin ja syvin inhimillinen rakkaus. Me emme ole ollenkaan vielä käsittäneet Jeesusta Kristusta, emmekä yleensä asioita, kun ajattelemme, että jumalallinen rakkaus olisi ihmisille vierasta, että se olisi meidän luontoamme vastaan tai sen yläpuolella. Me olemme lohduttautuneet sillä, että Jeesus Kristus on ainoa Jumalan Poika, joka on sillä tavalla voinut rakastaa ihmisiä, ja kuvitelleet, että jos joku on vähänkään päässyt semmoiseen rakkauteen hirmuisten ponnistusten jälkeen, se on ollut luonnollista, ei semmoista jumalallista, kuin Jeesuksen Kristuksen, joka ei tiennyt mistään taisteluista. Ja kuitenkin Jeesus Kristus on esittänyt meille kaikista selvimmin juuri ihmistä. Me emme ole päässeet vielä ihmisen salaisuuden perille, jos luulemme, että suuri, jumalallinen, kaikki voittava rakkaus on meille vierasta. Se se on meillä kaikista syvimmällä, kaikista luonnollisinta. Ja nyt Jeesuksen Kristuksen työn jälkeen on se niin luonnollista, että se on tullut meihin ihmisiin.

Jos katselemme vanhoja aikoja, esim. kreikkalaista sivistystä, niin voimme huomata, kuinka ihmiset saattoivat olla hyviä ja kauniita omalla tavallaan, mutta olivat samalla kylmiä ja kovia esim. orjien suhteen. Platon esim. puhuu täysin rauhallisesti orjista: kun hän puhuu ihannevaltakunnasta, hän antaa orjien tehdä työn siellä. Hänkään ei ole käsittänyt ihmisrakkautta, veljesrakkautta, niinkuin me nyt olemme käsittäneet, että se sisältää kaikki ihmiset. Jeesus Kristus on meille tämän näyttänyt.

Nyt se on meille luonnollista, niin että jokainen meistä voi tuntea sanomatonta sääliä, jos näkee toisen kärsivän. Sääli ei ole hyvä sana, vaikka se kuvaa jotain: se on meissä hyvä tunne, joka herää silmänräpäyksessä meissä, kun näemme toisen kärsivän. Jeesuksen Kristuksen jälkeen se on aivan luonnollista, mutta en mene sanomaan, että se on ollut yhtä luonnollista ennen. Tietysti ei se ole ollut ihmisille vierasta ennenkään, esim. Indiassa. Buddhahan sääli kaikkia kärsiviä, mutta sellaiset, kuin hän, ovat olleet kehittyneempiä ihmisiä kuin muut. Nyt voi suurin rikoksellinen, joka meistä on aivan moraaliton olento, tuntea mitä syvintä auttamisen halua jotain olentoa kohtaan, hän voi rakastaa lastaan, vaimoaan, ystäviään.

Siis syvin ja korkein inhimillinen tunne ei ole enää kellekään ihmiselle vieras, mutta me emme osaa ottaa siitä kiinni, emme ymmärrä, että se olisi meissä semmoinen puhdas tahtotunne, jonka päälle voi rakentaa, jonka voi ottaa elämänymmärryksen lähtökohdaksi. Me olemme vasta tien alkupäässä, ja kun sillä tavalla tunnemme, ovat ne juhlahetkiä meille. Mutta että joskus voimme tuntea tämmöistä erikoista veljesrakkautta, siitä voimme ymmärtää, että joskus voi tulla meille semmoinen elämä, jolloin tämä elämä rakkaudessa ei ole vierasta meille, vaan se on luonnollista. Me voimme ymmärtää myös, että silloin tämä elämä maan päällä voisi muuttua toiseksi, jos ihmiset yleensä pääsisivät semmoisen elämäntien alkuun.

Neptunuksen vaikutus, Jeesus Kristuksen työ, on täten kaikista inhimillisintä, mitä voi olla. Mutta koska se tähän saakka on ollut meille ja yhä vielä on kuin jotain yliluonnollista, jotain semmoista vähän käsittämätöntä, jotain semmoista, jonka me ajatuksissamme ymmärrämme, että se mullistaisi koko maailman, jos semmoinen toteutuisi, niin tässä on ollut takana uskon salaisuus. Ainoastaan uskossa ovat ihmiset voineet sen omaksua, he eivät ole voineet elää sitä uutta veljeselämää muuta kuin uskossa. Koko tämä elämä yhteiskunnassa ja jokapäiväinen inhimillinen elämä on kaikkea muuta kuin veljesrakkauden

elämää; se on ollut taistelua toimeentulon puolesta. Tuo usko itsessään on ollut taas jotain vähän yliluonnollista, niin, että syvimpien kristittyjen on täytynyt tunnustaa, että usko on kuin armolahja, Jumala herättää uskon. Niin ovat monet teologit selittäneet.

Kun nyt asia on ollut näin, niin mikä siis on ollut luonnollisempaa ihmisille, lähimpänä jokapäiväistä ihmistä näinä kuluneina parina vuosituhantena? Luonnollisempaa on ollut epäusko, epäily, sillä se on meidän ajatustamme, järkeämme kehittänyt. Me olemme aivan kuin pakosta eläneet epäilyksen merkissä juuri sentähden, että olemme eläneet uskon merkissä okkultisesti. Nyt me saammekin – tähän ovat viisaat viitanneet analogialla – että Kaloja edustaa Tuomas, joka epäili, kun Jeesus ilmestyi opetuslapsille, näkikö hän harhaa. Jeesus sanoi silloin: „koske minuun, tarkasta minun haavojani.“ Ja Tuomas pisti sormensa haavaan, ja silloin hänen täytyi uskoa omien aistimiensa todistukseen. Niiden todistukseen me uskomme, kun epäilemme. Silloin sanoi Jeesus tuon sanan, joka on kuvannut koko tätä aikaa: „autuaat ovat ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.“ Siinä on siis näiden vuosisatojen psykologinen salaisuus. Sen, joka tahtoo ottaa vastaan Jeesuksen Kristuksen kaikista syvintä vaikutusta juuri Neptunuksen kautta. Kalojen kosmillisten voimien kautta, sen pitää uskoa.

Kun me katsomme näitä aikoja, huomaamme, kuinka juuri se kirkko, joka edustaa tätä, piti kaikki todistuskappaleet aivan kun salassa, kuten evankeliumit, pyhät kirjat. Nehän eivät olleet kansan käytettävissä. Ja kansa uskoi, mikäli se uskoi. Ja me tiedämme, että usko hyvin harvoin nousi tähän todelliseen uskoon, veljeselämään, rakkauselämän käsittämiseen. Usko on yksilöllinen asia tässä merkityksessä, yksilön on täytynyt saavuttaa se usko. Kirkko taas on ylläpitänyt joukkouskoa. Sentähden me näemme myös, että viisaasti on asetettu apostoli Tuomas Kaloihin, sillä ilman häntä, toisin sanoen ilman niitä voimia ihmissielussa, joita hän edustaa, olisimme olleet hukassa.

me olisimme vaipuneet täydelliseen pimeyteen, ellei meissä keskiajan lopussa olisi noussut epäusko, epäily, vapaa ajatus. Se oli tuo tieteellinen tuuli, joka alkoi puhaltaa meidän sieluumme, pyörretuuli, joka kiskoi mukaansa ihmisiä ja vähitellen on saanut joukot ajattelemaan. Me olemme siis kulkeneet harhauskon merkeissä, uskon irvikuvan merkeissä, sentähden, että emme osanneet nousta oikeaan uskoon, lukuunottamatta harvoja yksilöitä. Sentähden meidän täytyy turvata Tuomaan psykologiseen voimaan, epäuskoon.

Nyt me taas olemme siirtyneet Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin. Me olemme jo monena sunnuntaina puhuneet Vesimiehen erinäisistä ominaisuuksista. Siinä on planeettahenkenä Uranus, toinen hyvin salaperäinen planeetta. Uranus kehittää nyt meissä yksilöllisyyttä, iniciatiivia, persoonallisuutta, jotta me sitten paremmin valmistuisimme vastaan ottamaan uskoa, veljeselämää uskossa. Ja uskolla on silloin toisenlainen luonne, kun mitä on ollut Kalojen merkissä. Se usko ei tule olemaan yliluonnolliseen, järjettömään perustuva, vaan tieteellisiin havaintoihin. Tästä olemme jo puhuneet ennen. Se on Uranuksen vaikutusta tulevassa Vesimiehen ajassa, joka on meillä edessä parin tuhannen vuoden aikana, ja meidän tehtävämme on Uranuksen voimien avulla oppia syvemmin ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen missionia, Jeesusta Kristusta.

Kun nyt katsomme tuota taulua, niin huomaamme, kun nyt olemme siirtyneet Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin ja tulemme siinä olemaan 2160 vuotta, että tätä Vesimiehen merkkiä edustaa apostoli Matheus, joka samalla on evankelista, tai jonka mukaan on eräs evankeliumi nimetty. Matheus evankelistana tulee siis edustamaan tätä Vesimiehen ja Uranuksen aikaa. Mitä meillä on siis oppimista siitä, mitä ajatuksia tämä seikka tuo meidän mieleemme? Evankelista Matheuksen symboli on ihminen, lapsen pää tai enkelin pää. Tämäkin voi jo tuoda mieleen semmoisen ajatuksen, että Matheus

evankeliumi on meitä ihmisiä sängen lähellä, meidän inhimillisyyttämme lähellä. Se on jollakin tavalla nykyaikainen ja tulevan ajan evankeliumi, erikoisesti inhimillinen evankeliumi, joka siis kertoo meille tästä inhimillisestä elämästä ja siis antaa meille avaimet käteen tämän inhimillisen elämän ymmärtämiseen, antaa johdatusta ja opetusta niissä vaikeuksissa, jotka tulevat meitä kohtaamaan Vesimiehen merkissä, siis tulevassa Uranuksen sivistyksessä. Ensin on jo huomattava, että tässä Vesimiehen merkissä heti siis semmoinen apostoli astuu meidän eteemme, jota samalla pidetään evankelistana. Sehän viittaa siihen seikkaan, että meidän täytyy tutkia kirjoituksia. Tuomaan aikana meillä ei ollut mitään kirjoituksia, katolinen kirkko piti ne salassa, vasta nykyaikana pyhät kirjat ovat tulleet meidän käteemme, mutta me emme ole osanneet niitä vielä lukea, me olemme olleet niin hämmästyneet siitä, että saimme ne käteemme, ettemme ole osanneet vielä niitä ymmärtää. Me emme ole yhtään vielä päässeet niiden perille, olemme nähneet niistä ainoastaan sen, mitä katolinen kirkko oli opettanut meitä näkemään. Luther oli kasvanut katolisen kirkon helmassa, ei hän ollut niin vapaa ihminen, että olisi voinut aivan omaperäisesti katsella, mitä tuo kaikki on. Mutta nyt juuri tuo, että Vesimiehen merkissä on vanhojen tietäjien viisauden mukaan pantu evankelista Matheus edustajaksi ja hallitsijaksi, se viittaa siihen, että nyt tulemme oikealla tavalla tutkimaan pyhiä kirjoja ja silloin tulee meillä olemaan ensimmäisenä ja tärkeimpänä osviittana ja opettajana evankelista Matheus. Matheuksen evankeliumi on oikein tämän tulevan kulttuurin pyhä kirja. Minkätähden? Sentähden, että siinä evankeliumissa on Jeesuksen vuorisaarna. Ja vuorisaarnassa on selvästi annettu uusi elämänymmärrys, joka tämän tulevan ajan aikana tulee meille selviämään, se elämänymmärrys, joka sisältyy ja perustuu vuorisaarnaan, Jeesuksen uusiin käskyihin. Ne tulevat nyt totuuden mittapuuksi, ne tulevat olemaan kuin taikasauva jokaisen etsivän ihmisen kädessä, että hän kaikkia ilmiöitä katselee, arvostelee. Kaikkia

toisia ihmisiä ja opettajia saattaa arvostella vuorisaarnan hengen mukaan, käskyjen mukaan, ja silloin hän on aivan varma siitä, mikä on meidän mestarimme ja vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen henki ja opetus ja mikä on väärä opetus. Hänen ei tarvitse enää elää missään epävarmassa uskossa, hänen järkensä tulee valistetuksi, ja hän tietää aivan vuorisaarnan mittapuu kädessään, missä totuus milloinkin on. Tämä tulee olemaan juuri tulevan ajan tunnusmerkki.

Ja jos vähän ajattelempa, minkälainen tämä tuleva aika on, niin ymmärrämme niin selvästi, kuinka tärkeä juuri Matheuksen evankeliumi ja vuorisaarna tulee olemaan. Sillä mikä on silmiinpistävänä tunnusmerkinä olevalle Vesimiehen merkissä eletylle Uranuksen ajalle? Siitä puhuu madame Blavatsky Salaisessa Opissa. Silmiinpistävänä tunnusmerkinä tulee olemaan ihmisessä heräävät psykologiset voimat. Yhä enemmän ja enemmän tulevat ihmiset tietoisiksi salaperäisistä, psykologisista voimista itsessään. He tulevat havaitsemaan itsessään ja toisissa merkillisiä sielullisia voimia ja kykyjä, pienet lapset tulevat kertomaan, miten oli silloin, kun he olivat isoja. Tuo on ollut aivan käsittämätöntä ennen, mutta kun ihmiset ovat kuulleet jälleensyntymisestä, he tulevat ymmärtämään, mitä lapset kertovat, näkevät ja muistavat. Lapset näkevät tonttuja, keijukaisia, he leikkivät vanhoille ihmisille näkymättömien leikkikumppanien kanssa. Tämä tulee liian paljon hämmästyttämään vanhoja ihmisiä, elleivät he tutustu niihin aatteisiin, joita teosofinen liike on esittänyt. Ja käy niin, että he tutustuvat niihin. Se on ilmassa. Ihmiset tulevat näkemään unia ja näkyjä henkimaailman elämästä, yliaistillisista asioista, ja se kaikki tulee hirveästi ihmisiä harhaan viemään, se syöksee heidät kaikenlaisiin erehdyksiin, salakuoppiin, hautoihin, jollei heillä ole mitään, mistä pitävät kiinni, jollei heillä ole semmoista auktoriteettiä, joka itsessään ei ole yliluonnollinen. Heillä täytyy olla jokin tähti, johon voivat katsella, jota voivat seurata, jonka valossa ymmärtävät asioita, muuten he joutuvat harhaan.

Otan esimerkin, miten voi käydä kokeneille sieluille, jotka pyrkivät henkisesti. Hyvä, etevä, kehittynyt ihminen tekee omituisia kokemuksia, hän näkee erinomaisia unia ja näkyjä ja sanoo itselleen: „tämä ei ole mitään unta, ei näkyä, tämä on todellista elämää, olen elänyt todellista elämää toisessa maailmassa.“ Hän on esim. läpikäynyt jonkun merkillisen juhlan, ihmeellisen vastaanoton mahtavaan veljeskuntaan, hänet on vihitty, hän on tullut suuremmoisen – niinkuin hän sanoo – Valkoisen Veljeskunnan jäseneksi, otettu vastaan erinomaisin juhlallisuuksin. Kun hän herää aamulla, hän tuntee olevansa kuin toinen ihminen, sillä hän on vihitty salaperäiseen veljeskuntaan. Ja jos hän esim. kertoo tästä toiselle, uskottelee ystävälleen: „minulla on vällan merkillinen kokemus, mitä tämä on? – niin ystävä on altis uskomaan ja sanomaan: „sinä olet tullut vihityksi Valkoiseen Veljeskuntaan.“ Ja ihminen itsekin uskoo sen, hän ainakin alkaa uskoa: hän on varmaan vihitty olento, hän on Veli – suurella alkukirjaimella – hän on valkoisen veljeskunnan jäsen. Ja hän alkaa luulla, että hän on parempi, pyhempi ihminen kuin toiset. Hänen pelastuksenaan on tämmöisessä tapauksessa ainoastaan Matheuksen evankeliumin realismi ja sen salaperäinen, okkultinen vaikutus, joka on siinä, että se vetää kaikki tähän fyysilliseen elämään. Sillä mitä on kokeneen ihmisen kannalta tuollaiset näyt ja unet, kokemukset henkimailmassa? Ne ovat symbooleja, siis korkeintaan ennustuksia. Jotain armonosoituksia ne kyllä ovat ja ne ovat merkkejä meille siitä, että nyt me voisimme pyrkiä, voisimme alkaa kulkea jotain semmoista tietä, joka veisi meidät tuommoiseen tietoon. Ne eivät ole mitään saavutuksia tässä Vesimiehen ajassa, vaan ennustuksia, kuin muistutuksia meille: koeta nyt ihmislapsi kulkea oikealla tiellä eteenpäin!“ Ja vuorisaarna näyttää meille heti, minkälainen meidän elämämme pitää olla. Tuommoinen kokemus toisella tasolla, henkimailmassa, ennustaa meille, että jos me nöyrinä koetamme elää veljeselämää noudattaen Jeesuksen Kristuksen käskyjä, niin voi tuommoinen asia meille

tapahtua. Mutta koska Matheuksen evankeliumi on juuri realismin evankeliumi ja tämä Uranuksen aika tulee olemaan syvän todellisuuden aikaa, niin meidän tulee ymmärtää, että näiden asioiden pitää toteutua tässä fyysisessä maailmassa, ennenkuin ne ovat todellisia. Siis meidän pitää tehdä jumalallisia kokemuksia ja saavuttaa jumalallista tietoa ja tulla veljiksi Valkoiseen Veljeskuntaan tässä näkyväisessä maailmassa. En tarkoita mitään ulkonaisen veljeskunnan tai seremonien avulla tässä näkyväisessä maailmassa, vaan että se tieto, kokemus, vihkimys, mikä meille pitää tulla, sen pitää tulla tässä meidän päiväajunnassamme. Kaikki se, mikä meille tapahtuu näkymättömässä maailmassa, on muistutusta, ennustusta meille, se ei ole todellista. Ihmiset ovat hyvin alttiit niitä pitämään todellisuuksina, mutta muistakaamme, ne eivät ole realistisia todellisuuksia, ennenkuin tuo sama todellisuus ensin on ollut tässä fyysisessä maailmassa. Tämä on täynnä ihmeitä. Ihmeet tapahtuvat meille ensin tässä maailmassa, sitten avautuvat uudet maailmat meille todellisina, ennen sitä ne avautuvat meille vertauskuvissa, astralisesti. Nyt me elämme semmoisessa murrosajassa, jolloin huomaamme paljon semmoisia psykologisesti kehittyneitä ihmisiä, jotka julistavat kokemuksiaan todellisuuksina. Siitä meidän täytyy varoa itseämme, ja se sauva, johon meidän täytyy nojautua, on vuorisäärä, Matheuksen realistinen okkultismi.